

Greuge "Cal aplicar als delictes financers la política de mà dura i tolerància zero que hi ha per als delinqüents del carrer" **Crisi** "Els estats avançats han generat deute no perquè gastin massa, sinó perquè ingressen poc"

MANOLO GARCÍA

No sempre ha anat així?

No. Entre el New Deal i Ronald Reagan van disminuir les penes a la delinqüència del carrer, mentre es consideraven més greus els crims de coll blanc. Dels 80 fins ara trobem un moviment contrari. Qui va anar a la presó després de l'escàndol del Savings & Loan el 1987? ¿O després de la caiguda d'Enron? ¿O de WorldCom? ¿O després de la venda de productes per part de bancs i asseguradores, sabent que eren tòxics, i que va esclatar el 2007? Cal aplicar als delictes financers la mà dura i la tolerància zero que hi ha per als delinqüents del carrer.

Fins a quin punt és útil la mà dura?

Ficar a la presó petits delinqüents no és gaire dissuasiu, perquè no els suposa un gran estigma. Però per als delinqüents financers seria un autèntic deshonor. Per als primers, càstigs civils, multes o negociacions. I càstigs penals per als delictes d'empreses que amaguen beneficis, no paguen a la Seguretat Social o especulen.

Perdoni, però vostè amb aquest discurs com sobreviu als EUA?

No és fàcil. Em consideren un radical i és un entorn estimulant. Però la recerca acadèmica és un món aïllat. Les universitats tenen molt prestigi i autoritat, però entre elles. Només debat amb altres professors. Per tant, els polítics estan protegits: la cultura dels EUA menysté els intel·lectuals, i a més la recerca dels grans *think tanks* no qüestiona mai els plantejaments dels que els l'encarreguen. Quan viatjo a Europa i a l'Amèrica Llatina respiro. He estat convidat a parlar amb governs, parlaments, ONG, moviments socials... És gratificant veure com el resultat de la teva recerca transforma les presons o els barris marginats.

Però es va fer famós amb la boxa...

Als EUA no dono entrevistes, però sí. Un cop em van venir a buscar el *New York Times* per fer-me un perfil: un francès, i blanc!, que es feia trencar la cara per la seva recerca era una gran història per als mitjans. Sort que vinc

Seguretat
"Com més petit és l'estat econòmic, més gran és l'estat penal"

una part de l'any a París. És important per al meu equilibri... també vital. Per ser feliç als EUA cal acceptar que es viu en una societat amb pobresa, amb 2,3 milions de detinguts i amb quasi 70.000 morts a l'any per falta d'atenció sanitària, tot i els magnífics hospitals. I amb la crisi, es reforça el discurs que els ciutadans amb problemes en són responsables. No volen treballar...

Aquest discurs també qualla a Europa. No hi ha abusos?

Però com és que als rics no se'ls aplica el mateix discurs moralista? ¿No tocaria, després de la crisi? Se'ns diu que els rics són creatius, innovadors, que creen riquesa, que han inventat nous productes o tecnologia, que han arriscat. Que mereixen ser rics. Però això és veritat per a una petita porció dels rics. La majoria dels rics no mereixen ser-ho, no han inventat ni creat res. Tenen la mateixa mandra i passivitat que alguns aturats.

Com relaciona desmantellar l'estat del benestar i prioritzar la seguretat?

Quan es desregula l'economia es genera inestabilitat social, precarietat, pobresa. I aleshores cal desplegar la policia, la justícia i la presó per contenir els desordres als barris pobres. Com més petit és l'estat econòmic més gran és l'estat penal. També cal més policia per compensar la pèrdua de legitimitat dels polítics, que deixen de garantir l'accés a l'educació o a la sanitat.

Però solen ser les persones amb pocs recursos les que demanen més seguretat...

És una paradoxa. Les classes populars són les que demanen mà dura perquè és als barris populars on es pateixen més els desordres i la inseguretat. L'atur és allà. La delinqüència és allà. La droga... Però més policia i més actuació judicial només confinen a la marginació. Si es deté un camell, en surt un altre. El que caldria fer és combatre la demanda de droga. A més, els pares tanquen els ulls. Necessiten menjar. A l'estat li interessa fins a cert punt mantenir l'economia informal. —